

Regională Hunedoara-Deva

TALENTE NOI din popor

de COSTACHE ANTONIU
Artist al poporului din R.P.R.
Laureat al Premiului de Stat

Nu o dată am auzit pe unul sau altul dintre colegii mei care îndrumă formațiile artistice de amatori de la sate spunând: „Merg cu drag în mijlocul țăranilor muncitori și caut să-i ajut cât mai mult, pentru că îmi dau

bine seama cât de mare le este dorința de a învăța, de a se pune în slujba luminii și frumozului”.

Colegii mei au multă dreptate. Finala concursului pe țară al echipelor de teatru și al brigăzilor artistice de agitație de la sate, m-a ajutat să mă pătrund o dată mai mult de semnificația acestor minunate năzuinți ale țăranimii noastre muncitoare.

Am avut cinstea să prezidez juriul finalei acestui concurs. În fața ochilor mi s-au perindat zeci de formații teatrale, zeci de artiști amatori, țărani și țărănci din toate colțurile țării. Și nu mi-a fost de loc greu să înțeleg că zilele acestea au fost pentru ei zile de adevărată sărbătoare. M-au impresionat în mod deosebit seriozitatea cu care au privit ei concursul, buna lor pregătire, grija pentru fiecare amănunt în realizarea spectacolului respectiv.

Țăranii muncitori îndrăgesc arta, teatrul. Și talentele din popor răsar an de an tot mai multe.

În piesa „Zestrea Ilenuței” de Mircea Ștefănescu, mi-a atras atenția jocul natural și sigur al unei artiste. La sfârșit am stat de vorbă cu această țărăncă muncitoare, în vîrstă de patruzeci de ani. Mi-a declarat că pînă acum doi ani nici nu știa să deslușească slovele.

— Teatrul — mi-a spus ea — m-a făcut să îndrăgesc și mai mult învățătura. La căminul cultural mi s-a dat să învăț roluri din cîteva piese. Am fost ajutată și acum nici nu-mi vine să cred că pot juca pe scenă.

...Și cîți sint azi ca această harnică și talentată femeie!

Vreau să-i asigur pe artiștii amatori din satele patriei noastre care au participat la finala concursului de la București, că zilele acestea ale concursului au fost deopotrivă și pentru noi, artiștii care i-am urmărit de la masa juriului, pentru întreaga noastră mișcare artistică, zile de mare bucurie. Noi artiștii am învățat multe în aceste zile. Și am ajuns la concluzia că trebuie să sprijinim cu și mai multă însușețire pe artiștii amatori de la sate. Să mergem cât mai des în mijlocul lor, să-i îndrumăm și să-i ajutăm temeinic în munca lor artistică plină de roade minunate.

Putem spune cu toată convingerea: Concursul pe țară al echipelor artistice de amatori de la sate a constituit, prin amploarea și rezultatele sale, un însemnat pas înainte pe drumul revoluției culturale din patria noastră.

ALBINA

Revista săptămînală a așezămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 414 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 30 noiem. 1955

De la stînga (sus), spre dreapta: Al Mazilu, (casa raională de cultură Galați) în piesa „Plicul”; Minoiu Tania (com. Tinca — Salonta) în piesa „Millo director”. Schuster Inge (com. Axente Sever — Mediaș) în piesa „Veniiți cu noi”; Ion Costache (com. Lipănești, — Ploești) în piesa „Moș Anghelută și agrotehnica”; Minoiu Florian (com. Tinca — Salonta) în piesa „Millo director”; Curti Virginica (casa raională de cultură din Tîrgoviște) în piesa „Oaspele din faptul serii”; Cernat Ion (com. Frunzaru reg. București) în piesa „Rusaliele”; Olaru Elena (com. Birna, — Timișoara) în piesa „Pîrleazul”; Philippe Elise (com. Axente Sever, — raionul Mediaș) în piesa „Veniiți cu noi”; Cseh Francisk (com. Săcueni — Oradea) în piesa „Laptele”; Stăncescu Const. (casa raională de cultură Giurgiu) în piesa „Raiul pămîntesc”; Eugenia Chiriac (com. Vameș — Galați) în piesa „Zestrea Ilenuții”; Kun Ștefan (com. Vlahă — Cluj) în piesa „Vitelușul bălțat”; Cauc Elena (com. Frunzaru, reg. București) în piesa „Rusaliele”; Didina Crăciun (com. Vameș — Galați) în piesa „Zestrea Ilenuții”; Radu Ana și Văleanu Gheorghe (com. Orlat, — Sibiu) în piesa „Toamna se culeg roadele”.

Bătrina din Valea Minerilor

Palidă-i și slabă-n negrul rochii,
Are părul alb și-aibaștri ochii.

Ii privesc obrazul plin de cute:
Urme-ale durerilor trecute.

Ii privesc și păru-ncăruntit;
Ani sau poate chinuri l-au albit.

O privesc și nu-i mai spun nimica,
Seamănă-ntru totul cu bunica.

A oftat adinc și bătrânește,
...Hai, bătrino, ha de, povestește.

— „Sînt de-aici din locurile-acestea
Și-am fetit aici printre mineri” —
Incepu bătrina-ncet povestea,
Prin cenușa zilelor de ieri.

— „Soț mi-a fost um om de-aici din
vale —

L-îndrăgii la optsprezece ani;
Avea pieptul lat și pumnul tare
De sfărma cu dînsul bolovani.

Viața doar de chinuri i-a fost plină,
Cunoștea năpasta, neajunsul,
Cobora din zori în fund de mină
Și ieșea odată cu apusul.

Galeria-n urmă-i era udă —
Singerau și colțurile pietrii...
...Și puterea lui, de atîta trudă
Se stîngea încet, ca jarul vetrii.

L-a răpus povara vieții grele;
Gîrbovea la ani — nici patruzeci
N-avea-n ei nici cît un prunc putere —
Pumnii lui de vlagă erau seci.

Și-ntr-o zi (mi-au spus apoi, pe
seară...)

Patru vagonete-avea de-mpins.
Greu era urcușul, grea povară...
Trupul îi ardea — cuptor încins.

În zadar își sfîșia genunchii,
În zadar amarnic gîfîia.
A icnît... și ascuțite muchii
De cărbuni, cu sînge cald uda.

A simțit cum viața i se curmă.
Grele roți el n-a putut să-nfrîne
Le-a scăpat...
...Și au rămas în urmă
Pete-nsingerate de cărbune...

Știu apoi că oamenii plecară
La patron să-i spună. Și mai știu
Că nici n-a ieșit măcar afară;
Le-a trimis doar banii de sioriu...”

Povestește buna, povestește,
Ura-n suflet — parcă, crește, crește...
Nu tăcuse-al vorbeii ei ecou
Cînd în șoaptă, începu din nou...

— Fragment —

— „Mi-a rămas feciorul. Era mare
Împlinea chiar douăzeci de ani.
...Cît l-am plîns cînd fu să se coboare!
Trebuia să intre... n-aveam bani...”

A intrat în abataj să sfarme
Stratul de cărbune tînuit,
Îl priveam în nopți tîrziu cum doarme;
Pumnii strînși a luptă — ghemuit...

Își jurase tatăl să-și răzbune —
Geaba-l tot rugam cu ochii plînși;
— „Tot cei răi sînt tari și te-or
răpune”
...Ochii lui ardeau — cărbuni aprînși.

L-așteptam pe seară să se întoarcă —
Gîndurile-mi nu puteam s-alin.
...Uite-o umbră.. vine. El e, parcă...
Tremuram de groază și de chin.

...Era iarnă, noaptea rea, geroasă,
L-așteptam afară. Era frig.
N-a venit în seara ceea-acasă.
Îmi venea să țip, să-l chem, să-l strig...

Tremuram și începui a plînge...
Lacrimi mi-nghetău obrazul — sloi.
Îl vedeam aevea, plin de sînge —
Cum să curm al lacrimii șuvoi?...
Am pornit-o după el, buimacă;
Nu simțeam că-i viitor și că-i ger,
Plînsul nu-l simțeam cum mă înecă...
...Mă-nvălmîșii în drum cu un miner.

Își sufla-n căușul negru-al palmii,
...Spune-mi, spune-mi... ce-i cu fiul
meu?

— „A fost grevă azi. L-au luat
jandarmii...”

Nu mai plînge... Știm că-ți vine
greu...”

Nu vedeam zăpezi cum mă-nvăltoară.
M-am tîrît prin viitor pînă la post.
...M-au lovit... m-au dat apoi afară...
Nu-i găseam nici gîndului vreun
rost...

Rătăcii așa prin întinerie,
Îmi vedeam feciorul ferecat.
(Cum n-aveam putere să-l desferec?)
Și-mi vedeam și soțul sîrtecat...

Nu știu cît am mers așa nebună...
Știu atît c-am auzit deodată
Zvon de cînt și riset cum răsună,
După-un geam înalt și luminat.

Mă lovea-n urechi ca biciul zvonul,
M-am oprit în loc și am privit:
Masă mare... oaspeți... și patronul
Gras, cu chipul rumen, ghiftuit.

Am simțit durerea cum mă frînge.
M-am ținut de zid... aș fi căzut.
Și pe soțul mort și plin de sînge
L-am văzut în gînd... și-am mai văzut.

Fiu-nvinețit de grea bătaie...
...Cum priveam pe geamul cu perdea,
Eu simțeam în inimă-văpaie,
Ura involburată cum creștea...

Își strivi o lacrimă-n tre gene.

...A sîrșit de șut sunau sirene.

Aș fi vrut să-i spun o vorbă ruma,
S-o întreb de viața ei de-acuma.

Aș fi vrut s-o-ntreb dacă feciorul
Îi aduce-n casă, astăzi sporul.

Aș fi vrut...
Dar ce se-aude oare?
Cine vine-n grabă-așa de mare?

Mă frămînt cu gîndul în tot felul;
Nu ghicesc...

— „Dar cine-i?”
— „Nepoțelul!”

Glasul ei fu plin de duiosie,
Înfloreau pe chipu-i bucurie.

Copilandru-i năvăli-n odaie.
Ea zîmbea ca raza după ploaie.

Se-aruncă la pieptul ei, nepotul,
Ea-l privi.

— „Hai, spune-mi totul, totul!”

— „Știi bunică, știi că lumea toată
Sus cu flori pe tata îl așteaptă...”

Lumea cîntă... și fanfara cîntă!
Și ce lume! Lume multă... multă...”

S-a-nălțat cu el la piept bătrîna
Lacrimi, picurînd, îi udă mina.

Prin fereastră se aud de-afară
Strigăte, ovații... și-o fanfară

Ii privesc obrazul cu uimire,
— Vezi că plîng? Da... plîng...
de fericire!

CONSTANTIN NANCU

Fratele GREVISTULUI

de SEBASTIAN COSTIN

La Grivița călăul „Foc”! strigase,
Dar nici un plumb văzduhul n-a
tăiat,

Ca pe-alle zeci, minia-ntunecase
O față înăsprită de soldat.

„Acolo... înăuntru... am un frate...
Și-orice grevist ca el mi-e frate
drag”.

În pieptul lui minia viu străbate,
Mihai aruncă arma: „Eu...nu trag!”

Tăcut-a căpitanul... Dară plumbul
Porni, c-o detunare seacă-n vînt.
În părul lui Mihai, cum e porumbul,
S-a înroșit o pată... și atît.

MARELUI PLUTAȘ

de CORNELIU STURZU

Se bat mugind talazurile-n maluri.
Trec plutele pe hait în mers săltat.
Înșepeniți la cîrmă, arși de valuri,
plutașii cată-n valuri necurmat.

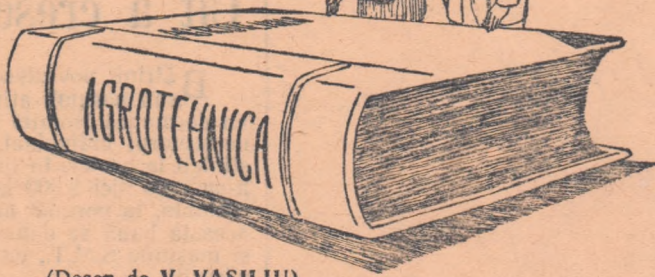
Partid — plutaș cu jar nestins sub
pleoape
ne ești conducător în vijelii,
și-orcîte stînci vor răsări din ape,
cîrmaci de veac, — cu tine-om birui!

PENTRU O AGRICULTURĂ ÎNAINȚATĂ

„Hambarul“...

— Uite, vezi? De-aici scot eu sămînța recoltelor bogate...

(Desen de V. VASILIU)

Săptămîna

3—9 decembrie

Calendar agricol

IN CIMP. — În regiunile unde se mai poate lucra la cîmp, se fac arături adînc pentru semănăturile de primăvară și se bagă sub brazdă gunoiul de grajd. De asemenea, se desțelenesc

pirloagele, pășunile și fînețele slab productive, continuă instalarea parazăpezilor în regiunile de nord; se fac canale și șanțuri de scurgere a apelor care bălesc pe semănături.

IN LIVADA ȘI VII. — Dacă timpul îngăduie se continuă plantarea pomilor, facerea gropilor pentru plantările de primăvară. Se fac arături în livezile din regiunile de șes, iar în cele de deal se sapă pomii la rădăcină. Continuă tăierile de iarnă și stropirile la pomi, precum și curățatul de omizi și uscături. De asemenea, continuă îngroparea sau mușuroitul viilor.

Ing. V. ALEXANDRU

Cum va fi timpul

Vremea se înmoinează în toată țara. Dimineața va fi ceață locală slabă.

De la 7—9 decembrie vremea devine din nou umedă cu cer noros mai mult acoperit în zilele de 8 și 9. În Ardeal, Banat și Otenia începe a ploua slab la răstimpuri, iar în regiunile mai de deal și munte va ninge. În Moldova, cîmpia Munteniei și Dobrogea se prevede că va fi mai mult ceață și burnițe slabe. Vîntul va sufla slab.

Temperatura va fi ridicată. Noaptea îngheț slab, iar ziua dezgheț general, temperatura fiind în creștere de la 6 la 9 grade.

N. TOPOR

Știați că...

● ...Folosind nutrețurile tocate în hrănirea animalelor, se face o economie de: 30—50 la sută la strujeni de porumb, 20—25 la sută la paie de cereale, 25—30 la fin, 10—15 la sută la sfeclă de nutreț, 5—10 la sută la cartofi?

● ...Porumbul de sămînță păstrat la frig în timpul iernii își pierde puterea de încolțire?

● ...În timpul iernii pe suprafața unui hectar arat din toamnă pătrunde cantitatea de peste 180 vagoane apă, provenită din ploii și topirea zăpezii, iar pe un teren nearat se pierde prin scurgere și evaporatie între 50—70 la sută din această cantitate?

● ...Plantele de griu de pe suprafața unui hectar au nevoie în timpul vegetației de o cantitate de cel puțin 150—180 de vagoane de apă?

Fruntași la predarea cotelor și plățirea impozitului agricol

Un gospodar de frunte, care se achiță la timp de toate îndatoririle față de stat. Așa e cunoscut Gheorghe M. Neagu de către toți țărani muncitori din Siliștea-Crucii, raionul Băilești. El a predat statului cota de grâu, lînă și lapte încă din vară. De asemenea, cu cîteva săptămîni în urmă și-a plătit și restul de impozit agricol și a predat cota de carne de vacă și de porc, precum și cota de porumb.

Bun plătic este și țărantul muncitor Ionel N. Sandu. Zilele trecute a plătit și restul de 200 lei din impozitul agricol pe care-l avea în acest an. Cotele de grâu și alte cereale, precum și cele de produse animale le-a predat de mult. De aceea numele lui se află trecut la loc de cinste pe tabla de onoare a sfatului popular din Siliștea-Crucii, raionul Băilești.

În ajutorul cursurilor agrotehnice și agrozootehnice

DESPRE RODNICIA pămîntului

(I)

Pentru a putea stăpîni puterea de rodire și a folosi această însușire însemnată a pămîntului, țărani muncitori trebuie să-i cunoască tainele, descoperite și știute astăzi de știință.

Pămîntul care se cultivă are trei părți deosebite care se numesc: sol, sol arabil și subsol.

Solul este acea parte de la suprafața scoarței pămîntului care este înzestrată cu putere de rodire. El se formează în straturile de la suprafața scoarței globului pămîntesc pînă unde pătrund viețuitoarele (rădăcinile plantelor, rîmele, viermii, rozătoarele și alte viețuitoare care trăiesc în pămînt). Stratul de la suprafața solului pînă unde a pătruns fierul plugului poartă numele de sol arabil, iar stratul care se găsește mai jos de locul pînă unde pătrund viețuitoarele poartă numele de subsol.

Rodnicia — puterea solului de a împlini cerințele plantelor cultivate, pentru a da roade îmbelșugate în fiecare an — este cea mai însemnată însușire a solului. Rodnicia este asigurată pe de o parte de natura solului, de bogăția lui în substanțe hrănitoare, iar pe de altă parte de puterea la care au ajuns oamenii de a stăpîni și folosi cu ajutorul științei și tehnicii agricole.

Structura este acea condiție esențială care hotărăște rodnicia solului.

Prin structură se înțelege felul cum sînt legate între ele prin humus (materie neagră care se formează prin putrezirea corpului viețuitoarelor moarte din sol), firicelele de nisip sau de praf din care este alcătuit solul. După cum cărămizile sau pietrele dintr-un zid sînt legate între ele prin mortar, tot așa într-un sol firicelele de praf sau de nisip sînt legate între ele prin humus.

Structura solului poate să fie de mai multe feluri: măzărată, ca nucile, bolovănoasă, etc. Mai bună este cea mă-

zărată, care asigură condiții potrivite pentru creșterea și dezvoltarea plantelor și deci, cea mai mare rodnicie a solului.

Plugarii pot lesne cunoaște dacă un sol are sau nu structură și cît de trainică este structura lui. Așa de pildă, dacă aruncăm pe masă nisipul dintr-un pahar, vedem că firisoarele acestuia se împrăștie, deoarece nu sînt legate între ele. Dacă aruncăm pe masă un bulgăre dintr-un sol înzestrat cu structură, vedem că el se sfărîmă în bulgărași mai mici, însă firisoarele de nisip și praf din care este alcătuit nu se mai împrăștie, fiind legate între ele. Tot așa, dacă luăm în mînă un bulgă-

re dintr-un sol lipsit de structură sau a cărui structură nu este trainică și facem să picure peste el apă, vedem că bulgărele se spală, firisoarele de nisip și praf din care este alcătuit sînt luate de apă și în mînă nu rămîne nimic. Dacă luăm un bulgăre dintr-un sol înzestrat cu structură trainică și facem să picure peste el apă, vedem că bulgărele se umflă la început ca un burete și apoi se desface în bulgărași din ce în ce mai mici, fără ca să fie spălate firisoarele de nisip și praf din care este alcătuit. Solurile care sînt lipsite de structură sau nu au o structură trainică, se bătătoresc ușor, se lucrează greu și foarte greu se pot tine afinate.

Numai în solurile înzestrate cu o structură măzărată trainică pot fi asigurate apa, căldura, aerul și substanțele hrănitoare, fără de care plantele cultivate nu se pot dezvoltă și nu pot rodi.

Prof. A. ROMANOVICI
colaborator științific
al Academiei R.P.R.

Lui Vladimir Ilici Lenin îi revine meritul de a fi descoperit în cooperatie caiea prin care țărănimea muncitoare poate fi atrasă spre formele de producție socialiste.

În lucrările sale „Despre impozitul în natură” și în deosebi în articolul său „Despre cooperatie”, marele dascăl al clasei muncitoare dă principalele indicații privind desfășurarea procesului de transformare socialistă a satului. Aceste indicații formează cunoscutul plan cooperatist leninist, parte integrantă din programul general de construire a socialismului.

Lenin arată că între cooperatie existentă în capitalism și cooperatie care se dezvoltă în condițiile regimului sovietic există o deosebire fundamentală. În capitalism cooperatie este o instituție capitalistă, un mijloc prin care moșierimea și chiaburimea exploatează masele muncitoare ale țărănimii. Cu totul altceva reprezintă cooperatiea în anii dictaturii proletarietului. În condițiile cînd puterea de stat se află în mîna clasei muncitoare în alianță cu țărănimea muncitoare, cînd rolul conducător în această alianță revoluționară îl are clasa muncitoare, în condițiile cînd bogățiile solului și subsolului, etc., sînt proprietate a întregului popor, în aceste condiții cooperatiea devine o organizație largă de mase, subordonată construcției socialismului. Cooperatiea — subliniază Lenin — capătă în această perioadă istorică o însemnată excepțională. Din punct de vedere al trecerii spre noua orînduire ea este „o cale mai simplă, mai ușoară și mai accesibilă pentru țăr-

LENIN despre rolul COOPERATIEI în anii dictaturii proletarietului

ran”. Ea îmbină interesele generale ale statului cu cele ale micului producător din agricultură. Prin cooperatie, țărănimea muncitoare se convinge — la început pe linia schimbului de mărfuri, a aprovizionării cu mărfuri industriale și valorificării surplusului de produse agricole — de foloasele cooperării în muncă.

Avînd în vedere însemnătatea excepțională pe care o are cooperatiea în anii construirii socialismului, Lenin subliniază că acestei organizații statul trebuie să-i acorde tot sprijinul financiar și economic orîndu-i chiar — în acest sens — anumite privilegii. „Orice orînduire socialistă — spune Lenin — ia naștere numai cu sprijinul financiar al unei anumite clase”. De aici necesitatea practică de a se acorda cooperatiei un sprijin puternic.

În esență, planul cooperatist al lui Lenin cuprinde căile și mijloacele prin care puterea de stat — sprijinită de masele largi ale celor ce muncesc — desfășoară procesul de atragere a țărănimii muncitoare spre cooperatie; la început spre cooperatiea de desfacere și aprovizionare, iar de aici, spre cooperatiea de producție. Procesul acesta istoric, profund și complex se bizuie pe principiul liberului consimțămînt, pe unirea de bunăvoie a țărănilor muncitori în formele de cooperatie agricole, gospodării colective — capabile să folosească tehnica înaintată, metodele ști-

ințifice de cultivare a plantelor și de creștere a animalelor.

Învățătura marx-leninistă și gloria sa experiență a Uniunii Sovietice, ne arată că în perioada luptei pentru transformarea socialistă a agriculturii statul trebuie să sprijine totodată ridicarea economică a micii gospodării individuale. Acest ajutor îi dă țărănimii muncitoare putința de a se bucura de o viață tot mai bună și totodată îi înlesnește să se convingă prin fapte de uriașele foloase pe care le poate dobîndi trecînd de la mica gospodărie individuală la marea gospodărie agricolă de tip socialist.

Aplicînd la condițiile țării noastre principiile planului cooperatist elaborat de Lenin, Plenara lărgită a C.C. al P.M.R. din 3-5 martie 1949, a elaborat linia politică de întărire a alianței dintre clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, sub conducerea clasei muncitoare și de construire a socialismului la sate.

Documentele Plenarei lărgite din martie 1949, arată că în politica sa față de țărănime, partidul nostru se călăuzește după tripla lozincă leninistă: „Ne sprijinim pe țărănimea săracă, stringem alianța cu țărănimea mijlocasă și ducem o luptă neînteruptă împotriva chiaburimii”. În ce privește transformarea socialistă a agriculturii, Plenara a prevăzut „dezvoltarea unei întinse rețele de cooperative.

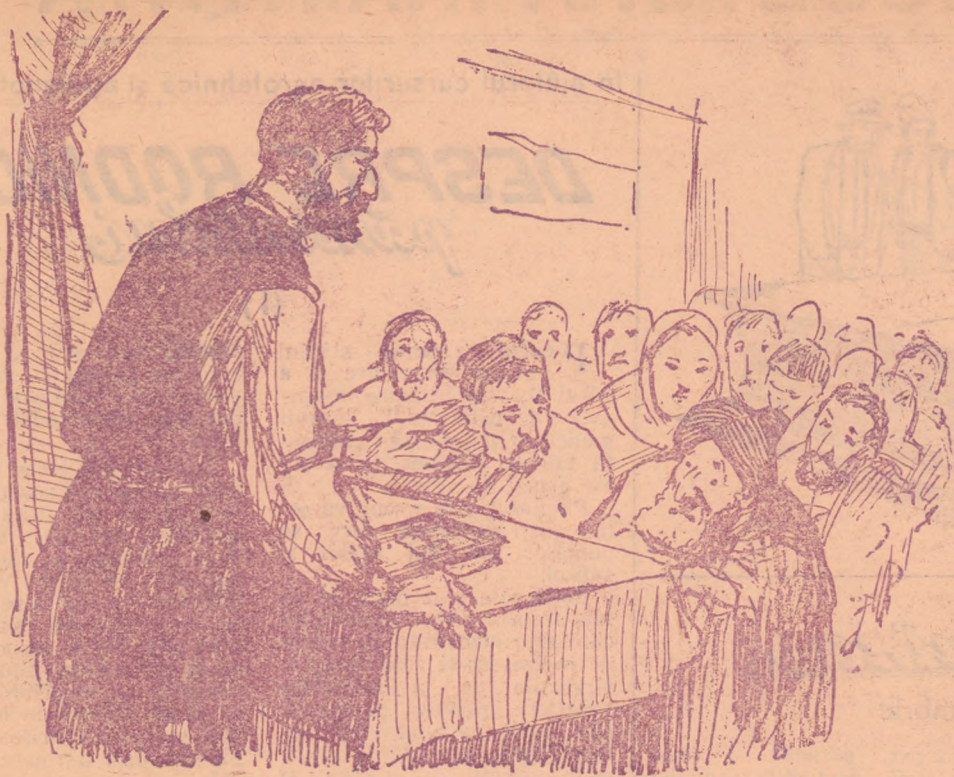
și în primul rînd de cooperative de aprovizionare și desfacere la sate, ca verigă principală în realizarea sarcinii de trecere de la formele cele mai simple de cooperatie la cele mai avansate, gospodăriile agricole colective”.

O importanță deosebită pentru dezvoltarea patriei noastre spre socialism au avut-o Hotărîrile Plenarei lărgite a C.C. al P.M.R. din august 1953. Au fost stabilite cu acest prilej măsuri economice de seamă în vederea lichidării rămînerii în urmă a agriculturii și industriei bunurilor de larg consum, pentru ridicarea nivelului de trai al celor ce muncesc.

Aplicarea consecventă a politicii leniniste de dezvoltare cu precădere a industriei noastre grele, de întărire a alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare și de transformare socialistă a agriculturii în țara noastră are drept urmare dezvoltarea continuă a sectorului socialist la sate. Crește pe zi ce trece numărul țărănilor muncitori ce-și unesc pămîntul și vitele, alcătuiind gospodării agricole colective, întovărășiri agricole sau asociații simple pentru cultivarea în comun a diferitelor plante de cîmp. În prezent avem în țara noastră 5.735 gospodării agricole colective și întovărășiri cuprinzînd un număr de peste 360.000 familii de țărani, 2.765 asociații simple și aproape 3.200 stîne cooperatiste.

Experiența construcției colhoznică sovietice, propria noastră experiență dobîndită pînă în prezent în lupta pentru dezvoltarea formelor cooperatiste în agricultură, dovedesc deplina valabilitate și însemnată pe care o are planul cooperatist leninist, plan elaborat cu ani în urmă de părintele Marii Revoluții Socialiste din Octombrie, Vladimir Ilici Lenin.

Asist. univ. D. HOTOPELEANU

(Ilustrație de N. HILOHI)

COMOARA CEA ADEVĂRATĂ

Hagi Murad e aici, în sală. Se miră de ce nu vrem să-l primim. Spune că părul lui alb nu mai e respectat, că miinile lui pe care ni le arată, zbircite, nu merită ocară, ci cinste. Hagi Murad, Hagi Murad!... Am crescut în curtea ta, în fața ta m-am frint de mijloc de trei ori pe zi, caii tăi i-am înhamat la plug și la căruță, oile tale le-am minat la cișmea să le adăp. Hagi Murad, Hagi Murad!... În șura ta am tremurat iarnă de iarnă, pe cîmpul tău m-au biciuit ploile, m-au ars vînturile, m-au stors arșițele. Ție îți cîntam din dairea, cînd te plictiseai, ție îți înșeam armăsarul cînd îți venea să te plimbi. După tine am mers cu papucii în mină la geamie, ție îți-am spălat picioarele înainte de a pași pragul în sfîntul locaș. Pe tine te-am așteptat în ploaie, în zăduf sau în viscol să-ți termini rugăciunea și să te urmez cu papucii în mină spre casă. Eu și alții ca mine, Hagi Murad, am plecat umerii sub biciul de piele, eu și alții ca mine am tăcut pentru că burta asta cerea de mîncare. Tu, hagiule, spuneai că ai găsit o comoară în stepă și aurul îți-a dat puteri. Cum vrei tu, Hagi Murad, să-ți spun eu arcadaș!), cînd pe mine m-ai legat la iesle și m-ai bătut pentru că adormisem de oboseală și nu dădusem callor ovăz? Cine te-a chemat pe tine aici, cine te iubeste atît de mult ca să-ți spună arcadaș? Arcadaș! Fiindcă te-ai înfipt în față, în primul rînd — nu-i așa? Tu ești hagiul?)! — am să povestesc eu și nu hoguea, — cum se întimpla înainte, — am să povestesc eu, nu un basm. Hagi Murad, ci o poveste adevărată pe care am priceput-o de-abia cînd am intrat în partid. Nu mi-ai spus-o tu, nu mi-a spus-o hoguea. Am înțeles-o eu pe pielea mea, Hagi Murad!...

Oamenii s-au fopt pe lavițe, murmurule au scăzut. Bectaș și-a rotit ochii peste capetele ciufiute și a zîmbit amar. Cu ochi scinteietori îl priveau tovarășii lui: Riza Omer și-a pus bărbia în pumni, Dalenciu lui-a zîmbit din colțul gurii, Moș Gheorghe îl privea încruntat, dar ochii lui vorbeau despre prietenie. Stan Chiragiul dădea din cap — adică: „Spune băiete, spune!” Doar hagiul stătea acolo, în față, increment, privind înainte ca un lup. Își lăsase pleoapele, ascunzînd sclipirile verzui de ură ale ochilor. Părea un om obidit, spăsit, ca și cînd i s-ar fi făcut o mare nedreptate. Privirile lui Bectaș însă îl pironneau aspre, iar vorbele lui îl arătau așa cum era el... un dușman! Hagi Murad își pierdu răbdarea. Mina lui căută biciul: nu-l mai avea! I l-au smuls! Alături hoguea Apas cel bătrîn își clătina capul ras, murmurînd: „Al, al, ai!” „Alem fená, alem fená!” Dar Bectaș nu mai vedea nimic. Clocotea tot, ardea, se mistula... Vorbi mai departe:

— Aici a fost odată o cafenea. Imprejur erau rafturi, în fund o teighea, pe lingă pereți saltele și în mijloc narghilele pe care băiatul lui Șachi Burtosul, — Musá, — le umplea cu tutun și le aducea mușterilor. Lingă ușă era o laviță de lemn pe care stăteau săracii și beau cafea de orz. Beau cafea de orz și ascultau basmele hogii Apas cel bătrîn. Și, într-o seară de iarnă, ca acum, hoguea Apas a spus o poveste. V-o amintii? El vorbea despre groapa care este la piciorul stejarului din cimitirul turcesc. Și el spunea așa: — „Hagi Murad era sărac. El venea de la bostană, noaptea. Și în urma lui venea Boltucan, nevastă-sa ducîndu-l papucii. Hagi Murad mergea pe drum și se gîndea la Alah, privind cerul instelat. Și slavă lui Alah îi aducea, mulțumindu-i pentru sărăcia lui.

Deodată, cînd a ajuns lingă cimitir, a văzut jucînd flăcări la rădăcina stejarului. Se ridicau roșii și se legănau incoace și încolo, făcîndu-i semn. Hagi Murad s-a plecat din șale și a spus o rugăciune. S-a îndreptat apoi din șale și a privit din nou. Flăcările erau tot acolo, și se legănau. Semn de la Alah! Hagi Murad a înțeles semnul acesta și s-a dus la copac. Flăcările le-a supt pămîntul. El a săpat cu Boltucan și-a găsit o comoară. De-atunci Hagi Murad are herghelie, de-atunci Hagi Murad are turmă de oi și pămînturi în stepă și oameni pe care-i hrănește.”

Aici a fost odată o cafenea și hoguea Apas spunea povești. Și noi îl ascultam și îl credeam. Și ne plecam umerii în fața soartei. Acum nu mai e aici cafenea, ci sală de ședințe. Eu nu mai sînt argat, nu mai sînt Bectaș, ci arcadaș Bectaș Isaa Abduraman. Am venit să facem o gospodărie mare,

unde toți să fim la fel, tovarăși. A venit și Hagi Murad. Vrea să fie și el tovarăș? Unde s-a văzut lup păzitor la turme de oi? Doar în basmele hogii Apas să fie! Eu zic: — „Nu se poate!” — De ce? — Iată, să vă spun o poveste: „Era odată un om care se numea Murad. Și omul ăsta ani de zile a prins cai cu arcanul dincolo de Dunăre și i-a vîndut în panair”), la Medgidia. Nu-i mergea rău. A prins cai și-a strîns bani. Apoi, într-o vară, el cu Samoilă Crușu au dat zvon în sat: „În Anatoția se dau pămînturi, se dau case, se dau vite. Să mergem acolo!” Și-au venit de-au spus la fel și alți Hagi Muradzi, din alte sate. Și s-au ridicat tătarii mulți, și-au plecat în Anatoția. Oamenii și-au vîndut pămînturile lui Samoilă Crușu, lui Mitru Savu, lui Hagi Murad. Un hectar prețuia atunci cît o cafe. Și și-a făcut pămînt Hagi Murad. Apoi m-a chemat pe mine, i-a chemat pe Șachi și pe Moș și ne-a spus: „Voi muncii, eu vă hrănesc!” — Și-am muncit! Cu biciul ne-a ars pe spinare, cu foamea ne-a trudit, cu glas aspru ne-a certat și ne-a umilit. Iată povestea adevărată. Hoguea a mințit. Comoara lui Hagi Murad noi am fost!”

Hagi Murad e-aici în sală. Se miră de ce nu vrem să-l primim în colectivă. Spune că părul lui alb nu mai e respectat, că miinile lui pe care ni le arată, zbircite, nu merită ocară, ci cinste. Hagi Murad, Hagi Murad!... Pleacă de-aici! Am intrat în partid și am învățat o poveste adevărată. O știăm de mult, dar tîlcul ei, Hagi Murad, partidul mi l-a arătat. N-ai ce căuta în gospodăria noastră. Pleacă de-aici!

...Peste micul sat, pierdut în stepă, se lasă de timpuriu vînturile din miazănoapte... Se lasă vînd năpraznic, minînd înainte lor nori bolovănoși, plini de zăpezi. Și zile în șir norii bolovănoși se scutură peste casele mici durate din cherpic, punîndu-le pe acoperișurile de lut căciuli greoale, căciuli miștoase și albe. Fumul de tezie ieșit din hornuri se zbate nebunește, căutîndu-și loc în văzduhuri. Se reped vînturile și îl sfîșie cu ghiare de oțel, spulberîndu-l pe vale. Stau cu Bectaș Isaa Abduraman la fercastră și privesc iarna de-afară. El puflăie din lulea, pierdut în gînduri. Îi aud apoi glasul lingă urechea mea:

— Da, da, noi am fost comoara! Am ars cu flăcări înalte ani nenumărați. Dar a venit partidul și ne-a scos și pe noi la lumina zilei.

1) tovarăș

2) titlu dat celor care au fost în pelerinaj la Meca

3) Lumea e rea, lumea e rea!

4) iarmaroc

Cît a crescut întovărășirea noastră

Bătrîni povestesc că pe vremuri tot satul abia dacă scotea grâu sau porumb atît cît scotem noi cei din întovărășire. În primul an de muncă laolaltă am scos cu 400 kg. grâu mai mult la hectar fa de sectorul individual. De asemenea, la porumb am obținut 3.200 kg. știuleți la hectar, în timp ce țărani muncitori cu gospodării individuale n-au scos nici 2.000 kg. Anul acesta recoltele au fost și mai mari: exemplul, la porumb am scos peste 4.000 kg. știuleți la hectar. Recolectarea aceasta bună se datorește atît muncii de calitate făcută de tractoriști și mașinile S.M.T., cît și lucrărilor de îngrijire făcute la timp de întovărășire.

Cînd oamenii din sat au văzut că Ștefan Deliu a dus acasă, după ce a predat cotele și a achitat muncile S.M.T., peste 6.000 kg. porumb de pe cele două hectare și jumătate cultivate în întovărășire și Petre Cîrstea, Mancea Peșea, Nicolae Cioarec și alții, care înainte aveau vite de muncă, și-au cumpărat cîte o pereche de boi din veriturile obținute în întovărășire, mulți au căzut pe gînduri...

Azi sîntem 225 membri, adică cu aproape 180 mai mult de numărul celor care în 1953 au alcătuit întovărășirea noastră agricolă. Avem 187 atelaje și 225 hectare pămînt arabil. Răgazul din iarna ceasta ne va da puțința de a ajuta pe mulți oameni din sat să afluie cu muncim noi în întovărășire.

Cu cotele predate și îndatoririle către S.M.T. achitate, cu un număr sporit de familie de țărani muncitori intrate în întovărășire, a întîmpinăm noi cel de-al II-lea Congres al partidului.

AUREL I. DELIU

președintele întovărășirii agricole „Nicolae Bălcescu” din comuna Ciuperceii Vechi, raionul Calafat

Pînă acum
ne-am înscris 16 inși...

bozate.

Sînt om de 60 de ani. Am trecut prin multe necazuri. Mai bine de trei șerturi din viață am îndurat trai de slugă pe la boieri și chiburi. Am 4 hectare și nu mă laud dacă spun că mă număr printre frunțașii recoltelor

Cu toate acestea mi-am dat seama că tot mai bine este în gospodăria colectivă. Nu de altceva, dar munca laolaltă pe tarlale întinse este mai cu spor. Bunăoară gospodăriile colective vecine din Slimnic, Sura Mare, Cristian și altele au scos la hectar recolte îndoite și chiar întreite față de noi individualii. M-am mai sfătuit și cu alți vecini și împreună cu ei am hotărît să înființăm o gospodărie colectivă. Pînă acum avem 16 cereri și cred că pînă la inaugurare vor mai depune cereri și alții.

STĂNILA CORA
țaran muncitor
din satul Ruși, raionul Sibiu

După 5
de MU

Veselie, cîntec, joc! A comuna Satchinez, reședința a cincea aniversare a înființării ei, în anul 1950, erau douăzeci și două cai și mînji, 32 vaci, 100 porci, sute de păsări, iar suprafața de 1.700 hectare. Statul le-a colectivizării vor amenaja un

INTOVĂRĂȘIREA ZOOTEHNICĂ

Turma de cîteva sute de oi a întovărășirii zootehnice „Drumul Lenin” din comuna Rucăr, raionul Muscel, paște pe întinsele plaiuri. Avînd pășune bună, fiind adăpate la timp și mulse la ore fixe, oile au dat anul acesta mari cantități de lapte.

Pe calea arătată de partid

Puterea de convingere a faptelor

Oamenii din satul nostru trăiesc zile de mari frământări, zile în care cărămidă cu cărămidă, cerere cu cerere sînt adunate de la cei care s-au hotărît să începă făurirea temeliei unei noi rînduiri de muncă și de viață. Și trebuie să spun că nu-i tocmai ușor acum la început. Dar nici noi — cei care am depus cererile de înscriere, — nu lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Munca agitatorilor, lămuririle lor date cu răbdare la toate întrebările puse, i-au ajutat pe mulți dintre oamenii noștri să deschidă ochii și să vină în rînd cu noi.

Oamenii totuși se conving mult mai ușor dacă văd lucrurile cu ochii lor. De aceea comitetul de inițiativă a organizat mai multe vizite la gospodăriile colective din comunele vecine. Toate acestea au dat rezultate bune. Bunăoară, Constantin Dumitrache, după ce a văzut în curtea colectivului Vasile Bucur din Făcăieni casă nouă, pățul, magazie nouă, vacă cu lapte, porc, oi, păsări... și cînd a mai aflat că anul trecut la împărțirea veniturilor i s-a convenit numai la porumb, mai bine de un vagon, pe loc s-a hotărît să depună cerere de înscriere în colectivă.

Pînă acum avem 20 de cereri de înscriere în gospodăria colectivă. Mai zilele trecute m-am întîlnit pe uliță cu încă cîțiva oameni de nădejde din sat, care mi-au spus că peste 4—5 zile vor da și ei cereri de înscriere.

În încheiere țin să spun că puține s la număr zilele pînă la data cînd vom sărbători inaugurarea gospodăriei colective. Intemeind și în sat la noi o gospodărie colectivă, iată cu ce înfăptuire dorim să înțîmpinăm din toată inima cel de al II-lea Congres al partidului nostru.

ILIE GHEORGHIU

președintele comitetului de inițiativă pentru înființarea gospodăriei colective din satul Coloniști, raionul Fetesti

ANII CĂ UNITĂ

fost în ziua cînd colectivității din Timișoara, au sărbătorit cea de a cincizeci și cinci aniversare a gospodăriei lor colective. La începutul anului. Acum sînt 325 familii și rasă Siementhal, 300 oi, peste 100 țigări arabile a colectivei atinge cifra un iaz de 40 hectare, pe care le...

Rău îmi pare că am șovăit atîta timp

Cînd la noi în Ozun s-a înființat gospodăria colectivă, eu n-am vrut să mă înscriu. Incelul cu incetul însă, mi-am dat seama că am greșit. Este adevărat că viața mea s-a îmbunătățit mult, dar trai indestulat ca al colectivităților n-am reușit să am. Să luăm exemplul, nu pe altcineva, ci pe socru-meu și pe unchiu-meu. Din prisosul de produse primite și vîndute prin cooperativă și la tîrg, și-au cumpărat mobilă nouă, coșoare și altele altele. În curte au cîte trei porci puși la îngreșat, cîte o vacă cu lapte, oi, păsări... Dar parcă numai ei au viață indestulată? Toți colectivității harnici de la noi din sat trăiesc în belșug. De aceea m-am hotărît să-i urmez.

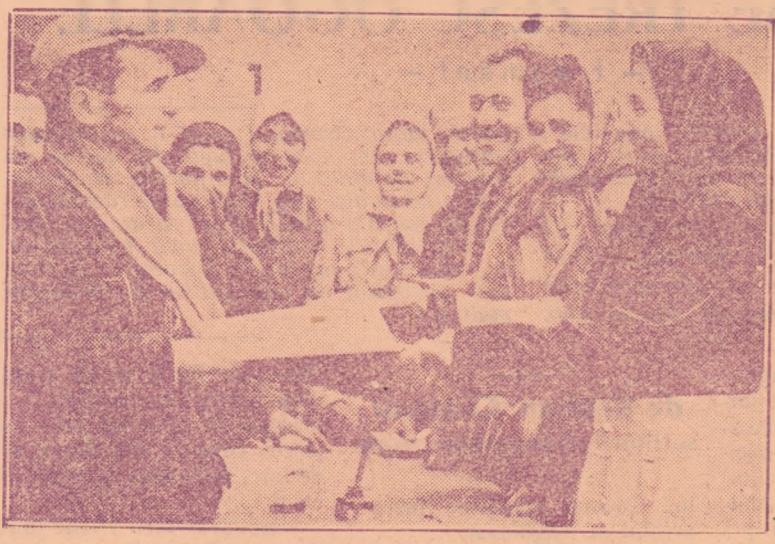
In adunarea generală din luna trecută am fost primit în gospodăria colectivă și sînt hotărît să muncesc din toate puterile pentru a deveni un colectivist fruntaș.

MIHALY KOMOVES
comuna Ozun, Regiunea Autonomă Maghiară

TEHNICĂ DIN RUCĂR

Întovărășii au venit la stîna pentru a-și ridica brînză. Ei primesc cu 6 kg brînză mai mult pe cap de oaie, față de producția obținută de către crescătorii de oi dinafara întovărășirii. Veniturile obținute de crescătorii de oi întovărășii a dus la creșterea numărului membrilor întovărășirii.

Noi cereri de primire în colectivă

Roada bogate și frumoase au dobîndit colectivității din Dudești-Cio-plea, regiunea București I. De aceea nu-i de mirare că numai în acest an gospodăria colectivă a crescut cu încă 14 familii.

In fotografie: Creșu Elisabeta și alți țărani muncitori înmînează cu bucurie și încredere, președintelui Constantin N. Stan, cererile de înscriere în gospodăria colectivă „Timpuri noi“.

CIFRE GRĂITOARE

- 9.000 kg. știuleți de porumb la hectar a scos în acest an gospodăria agricolă colectivă din Roșiori, regiunea Oradea, iar întovărășirea agricolă din Ulești, raionul Urziceni, 4.000 kg. boabe de porumb la hectar.
- La floarea soarelui, gospodăria colectivă din Gingiova, raionul Gura Jiului, a obținut o producție de 3.600 kg. la hectar, în timp ce pe comună media a fost doar de 700 kg. la hectar.
- Gospodăria colectivă din Cara, regiunea Cluj, a scos 42.000 kg. sfeclă de zahăr la hectar.
- Radu I. Mocanu, membru al gospodăriei colective Făureisat, raionul Filimon Sîrbu, a primit pentru cele 746 zile-muncă (cite a făcut pînă la 1 noiembrie a.c.) peste 17.000 kg. produse din care:
 - 4.774 kg. grîu
 - 8.200 kg. porumb
 - 1.342 kg. mazăre
 - 1.305 kg. floarea soarelui.

RECOLTE MARI

In com. Păstrăveni Regiunea Bacău		In raionul Negrești Regiunea Iași		In comuna Apa Raionul Satu-Mare	
Porumb		Grîu		Grîu	
3.000 kg	2.000 kg	2.100 kg	1.300 kg	2.473 kg	1.473 kg
Sfeclă		Orz			
48.000 kg	3.800 kg	2.400 kg	1.700 kg		
Gospodăria colectivă	Gospodăriile individuale	Gospodăriile colective	Gospodăriile individuale	Întovărășirea agricolă	Gospodăriile individuale

VA BIRUI CUVINTUL LUMINOS al PARTIDULUI nu urzeala chiaburilor!

Cînd am pornit la treabă eram numai 3 inși trecuți pe listă. Trei comuniști. Am strîns oamenii la cîmin, le-am vorbit, ne-am sfătuit. Am îndemnat pe mulți să meargă să vadă cu ochii lor gospodăriile fruntașe din Pechea și Fîlești. Am mers apoi din casă în casă, din om în om, zile în șir... Cînd un nume nou se adăuga pe listă, ne bucuram toți. Unii se înduplecau mai ușor, alții mai greu. Dar comuniștii, sufletul comitetului de inițiativă, nu se lasă bătui. Tovarășul Voicu Năstase, bunăoară, poate fi văzut deseori pînă tirziu în ograda omului cu pricina, mai glumind, mai sfătuiu-l și numai după ce-și isprăvește tot pachetul de tabac, pleacă mai departe.

Alții, dar în alt fel... Pe la colțuri, după ulucă, la o răscruce sau la un pahar de țuică, chiaburii urzesc zvonuri, amenințări. Chiaburul Preda Iordache, fostul polițai Moise St. Ion și alții ca ei turbează de minie. Și din păcate nu toate vorbele lor veninoase merg în vînt. „Ce-mi trebuie mie colectivă? — spune Ion Gherghîșan. Văcar am fost, văcar vreau să mor!“ Amețit de otrava chiaburească, Ion Gherghîșan le cîntă încă în sîrună, cu toate că le-a argălit o viață întreagă. Sau Mirza Gheorghe de pildă. De multe ori a venit cu cererea de înscriere în buzunar și tot de atîtea ori a plecat cu ea acasă, pînă cînd omul s-a dormit unde-i adevărul. Acu-i hotărît din toată inima să vină alături de noi.

Cum spuneam mai sus, chiaburii caută să ne pună bețe în roate. Dar roata se învîrtește mereu înainte, călcîndu-i pe coadă. Noi, comuniștii, n-o să dăm un pas înapoi. Pînă acum avem 13 cereri de înscriere în gospodărie, cereri date de oameni hotărîți, cinstiți și gospodari pricepuți. Și nu peste mult timp vom inaugura în sat gospodăria colectivă, căreia îi vom da un nume apropiat sufletului nostru, numele celui de al doilea Congres al partidului. La noi în Tătarca va birui, tovarășii, cuvîntul luminos al partidului, nu urzeala chiaburilor!

MIHNEA APOSTOL
președintele comitetului de inițiativă pentru înființarea gospodăriei colective, satul Tătarca, comuna Șivița, raionul Galați.

In sat însă, „grija“ pentru înființarea colectivei o au și

CÎND SE TREZESC OGOARELE

— fragment —

Nuvela „Cînd se trezesc ogoarele“, redă un aspect din lupta dirză a poporului indian pentru dobîndirea libertății și a independenței patriei sale.

Raghu Rao, eroul nuvelei, are numai 22 de ani. Viața lui se va opri însă aici. A doua zi, dimineața, avea să fie scos din închisoare și ucis. Pentru ce? Pentru că Raghu Rao,

fiu de țaran sărman, („vatti“), s-a răscolat împotriva stăpînilor, a fugit din sat și s-a angajat ca muncitor la o fabrică. Nedreptățile întîlnite aici l-au făcut să se răzvrătească din nou. Ca urmare el a fost arestat. Dincolo de zidurile închisorii, lupta muncitorilor continua însă neabătut. Năzuințele scumpe ale poporului nu mai puteau fi înăbușite mult timp.

Muncind în fabrică, Raghu Rao află în timp de un an multe lucruri. Chiar dacă ar fi lucrat zece ani în alt loc, tot n-ar fi putut învăța atîta. Nu mai lupta singur, nu mai trebuia să se bizuie doar pe puterile sale; acum știa cum să conducă o grevă și nu-și pierdea curajul dacă se întîmpla ca muncitorii să fie înfrinți. Avu de-a face cu slugile patronului fabricant, care nu se deosebeau cituși de puțin de oamenii zamindarului. Numai că la oraș era mai ușor să li te împotrivești. În mai multe rînduri fu nevoit

de Krishan Chandar scriitor indian contemporan

lui. Tocmai de aceea fusese arestat și Naghișvar.

Raghu Rao se bucură nespus auzind aceste vești. Un singur lucru i se părea de necrezut, și anume că tribul hoia, pe jumătate sălbatic, alcătuit din oameni înapoiați, care trăiau prin păduri, cutezase să se ridice împotriva robiei și înțelesese rostul solidarității.

Hoia sint cei mai dirji

(Ilustrație de N. HILOHI)

să respingă atacurile unor tîlhari plătiți de patron, care-l atacară cu pumnale și cu bite. Pe urmă, fu concediat de la fabrică. Patru luni stătu în închisoare.

Acolo, spre marea lui mirare, se întîlni cu un flăcau de prin părțile sale, cu pastorul Naghișvar. Dar Raghu Rao nu se mai miră, după ce acesta îi povesti despre schimbările petrecute în Sripuramul lui. Năzuințele noi își croiesc drum și la sate. Vatii, care veacuri de-a rîndul își pleaseră supuși grumazul sub jug, argații, păstorii și locuitorii pădurilor din tribul hoia, adică toți cei care nu aveau pămînt, se uniseră. Și odată uniți, își ceruseră înapoi pămîntul de la Djagan Nath Reddi, care stăpînea patruzeci de sate, cu tot pămîntul lor. Acum, la Sripuram, nu era zi în care să nu aibă loc ciocniri; poliștii arestează pe vatti, îi aruncă în închisoare, îi batjocoresc în fel și chip. Dar văpaia se întinde tot mai mult și vattii se luptă ca lei. Pe alocuri au și început să însămînțeze pămîntul, fără să ceară îngăduința zamindaru-

dintre noi, spuse Naghișvar. Dacă ai vedea cît sînt de uniți, nu ți-ai crede ochilor! De altfel și noi, păstorii, v-am întrecut pe voi, vattii. Acum, țineți-vă bine!

Rizînd, Naghișvar își trecu fără să vrea mîna prin păr, dar deodată fața-i se posomorî:

— Ce-i cu tine? îl întrebă Raghu Rao.

Naghișvar plecă puțin capul: de la frunte pînă în creștet se vedea o cicatrice adîncă. Pe locul acela nu rămăsese nici un fir de păr, așa cum se întîmplă după arsuri.

— Cine te-a schingiuit cu atîta sălbăticie? îl întrebă Raghu Rao tulburat.

— Pe toți cei arestați i-au închis în grajdul zamindarului, — și vocea lui Naghișvar deveni surdă, ostentă. Pe mine însă m-au închis singur... Două zile nu mi-au dat să mîncî și m-au bătut în rîna... Dar eu n-am vrut să destăinui numele tovarășilor. Atunci mi-au dat foc la păr, apoi mi-au jupuit pielea de pe cap cu un cui de fier... Rîdeau și îmi spuneau: „Croim pe capul tău un drum pînă la

Moscova. Pe el ai să ajungi de-a dreptul la Moscova, ai priceput?“ Puteam oare să pricep ceva?... Mă durea atît de tare, încît pînă la urmă am leșinat...

Naghișvar tăcu vreme îndelungată; Raghu Rao nu-și găsea cuvintele. Intr-un tîrziu, plimbîndu-și degetele peste cicatrice, Naghișvar spuse gînditor:

— Și totuși, frate, tare aș fi vrut să știu unde este Moscova asta.

— Cum? Intr-adevăr nu știi?

Naghișvar clătină din cap: — Nu știu, frate.

— Moscova este un oraș, — spuse Raghu Rao și după ce se gîndi puțin, adăugă: Și mai este ceva... Moscova este: Ideea.

Naghișvar clătină neputincios din cap:

— Frate, eu sînt un om neștiutor, un biet păstor din pădure. Ce pot eu să înțeleg? Doar atîta știu, că nici eu, nici tatăl meu, nici tatăl tatălui meu n-am avut niciodată pămînt. Iar acum nădăjdum să primim pămînt și cît vom trăi, va trăi și nădejdea în inimile noastre.

— Numele nădejzii tale este Moscova!

— Dacă e așa, — spuse Naghișvar cu hotărîre, — n-au decît să-mi cresteze toată plelea cu cui, că eu tot n-am să-i las să-mi răpească nădejdea!

Raghu Rao strînse cu putere mîna lui Naghișvar.

Din poezia populară indiană

Care-i floarea cea mai dulce?
Floarea cea mai minunată?
Multe flori găsești pe lume.
Multe flori frumoase ți plac.
Dintre flori înmiresmate
Cea mai dulce floare, frate
Știi tu care-i?

Care-i urma cea mai dulce?
Care-i urma cea mai bună
Dintre toate cite sînt?
Știi tu care-i?
Nu știi oare?
Urma apei pe pămînt!
Unde trece ea ușor
Creste dîine pe ogor!

Ducea floare
Mica floare
De bumbac.
Poate oare să nu-ți placă
Cînd e floarea care-mbracă
Pe sărac?

Si culoarea cea mai dulce?
Si culoarea cea mai bună
Care-i oare dintr-a toate?
E culoarea neagră, frate.
Negru e — o știi doar bine
Si ogorul ce dă dîine.

Dar cutitul cel mai strasnic?
Dar cutitul cel mai bun?
Nu știi oare?
Stai să-ți spun:
E cutitul de la plug.
Nu se-ndoale.
Si cînd taie.
Taie brazdă de belșug!

In romînește de
M. DJENTEMIROV

P O E M

dună Rabindranath Tagore
de GEORGE MURNU

Salut viața care, ca și toată
A ei sămînță semănată,
Un braț în sus spre soare-mbie
Și altu-n jos în noaptea pămîntie.

Viața care la înfățișare
Cu sucul ei lăuntric este una;
Viața care cum răsare
La fel și-apune-ntotdeauna.

Salut viața care vine
Și viața care se desparte;
Salut viața care e vădită
Și care doarme tînușită.

Salut viața care ca un munte
Stă în tăcere impietrită,
Plăpînda viață ca o floare
De lotus sau ca fulgerul de tare;

Salut a duhului viață-n jur de care
Se luptă intuneric și lumină;
Salut viața care-și află a ei grădina
Și viața care orbecăie străină.

Viața care chiuind în jocu-i zboară
Și viața care-n cale se strecoară
Trudită de necazuri sau aceea care

În veci legănătoare lumea toată
O leagănă spre-a se-odihni pe maluri,
Adîncă, liniștita viață mare
Care zbucnește-n clocote de valuri.

Rabindranath Tagore

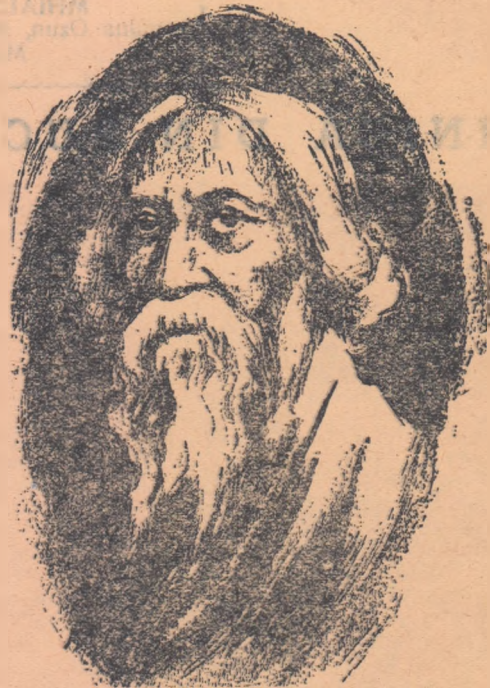
Despre desăvîrșirea în muncă

— fragmente —

In Upanișade!) stă scris: „Numai în muncă și creație să-ți dorești o sută de ani de viață!“ Așa ziceau cei care au gustat din plin bucuria sufletului...

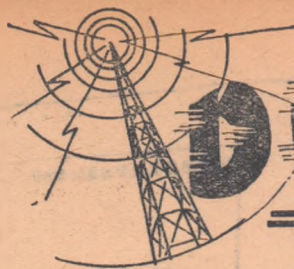
...Această bucurie de viață, această bucurie creatoare a omului, aparține adevăratei lui naturi. Dacă realizarea înfinitului o căutăm în afară de lumea muncii, nimic nu vom izbuti să facem.

Nu-i adevărat că omul nu muncește decît silit. Dacă e silă de o parte, de cealaltă e bucurie; dacă fapta e pe de o parte îmboldită de nevoie, de cealaltă ea aspiră voios la îndeplinire. De aceea omul în măsura în care cultura progresa, își înmulțeste datoritiile și, de bunăvoie, își creează mereu muncă nouă... El nu se poate mulțumi cu un lucru pe care natura l-a impus și animalelor; el trebuie să fie deasupra tuturor, chiar și în muncă. Nu-i făptură care să mucească din greu, ca omul; prin natura lui, el e silit să-și creeze în societate un cîmp vast de activitate și pe acest cîmp e neconținut activ; el clădește și dărîmă, face lepi și le desface, îngerămădește mase de materie, și cupetă, și caută, și suferă neîntrerupt. Pe acest cîmp și-a dat el bătăliile cele mai aprinse, a cîștigat continuu viață nouă, a făcut din moarte o glorie și, departe de a ocoli truda, și-a luat asupra-și mereu și de bunăvoie, povara unei noi oboșeli. El a descoperit adevărul că existența lui nu e închisă întregă în cușca mediului său imediat, că el e mai mare decît prezentul!... În această trudnică muncă stă

gloria și măreția omului și, fiindcă el o știe, nu încearcă să-și mărginească sfera activității, ci e neconținut preocupat să-i lărgească granițele... De aceea învățătorii noștri ne-au povățuit să trăim ca să muncim, și să muncim ca să trăim, căci viața și munca sînt legate indisolubil.

*) Veche învățătură secretă indiană

Primirea călduroasă făcută lui N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în India

Vizita pe care o fac în India, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și N.S. Hrușciov, membru al prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S., s-a transformat într-o adevărată sărbătoare a prieteniei ce leagă popoarele sovietice și indiene.

Prin toate localitățile pe unde au trecut, oaspeților sovietici li s-a făcut o primire din cele mai călduroase. Orașele și satele indiene, unde au poposit conducătorii sovietici, au îmbrăcat haina marilor sărbători. Drumurile, străzile și clădirile erau împodobite cu steaguri sovietice și indiene, ghirlande de flori și panouri pe care scrie: „Bine ați venit!”, „Trăiască Bulganin și Hrușciov!”, „Trăiască prietenia sovieto-indiană!”, „Indienii și rușii sînt frați!”. În semn de dragoste față de oaspeții scumpi, cetățenii indieni au făcut daruri conducătorilor sovietici.

Poporul indian trăiește zile de neuitat. Veselia sosirii conducătorilor sovietici într-un

N. A. Bulganin și N. S. Hrușciov în mijlocul locuitorilor orașului Agra. Învățătorii și elevii oferă flori oaspeților sovietici.

oras, adună sute de mii de oameni din acea localitate și împrejurimi. Oameni de stat

și simpli cetățeni indieni, vîrstnici și copii se string pentru a întâmpina sărbăto-

rește pe oaspeți. La Bombay, important centru industrial și cultural al Indiei, un milion și jumătate de locuitori au salutat călduros pe tovarășii N.A. Bulganin și N.S. Hrușciov.

În mesajul de salut, primarul orașului Bombay, a spus: — Vă salutăm ca reprezentanți ai unui mare popor a cărui luptă hotărîtă a fost urmărită cu admirație de noi timp de patru decenii. Țara dvs. a cîștigat multe bătălii minunate împotriva agresiunii străine. Poziția dvs. în arena mondială în calitate de mare putere constituie cu adevărat un eveniment de uriașă însemnătate.

În cuvîntarea rostită cu acest prilej, N. A. Bulganin, a spus:

— Poporul sovietic urmărește cu atenție și bucurie lupta poporului indian pentru pace, eforturile sale de a făuri o viață nouă, iar prietenia marilor noastre popoare constituie o cheazăie trainică a păcii în lumea întreagă. Să păstrăm și să întărim această măreață prietenie.

Răspuns la întrebările cititorilor

Ce este PACTUL de la BAGDAD?

Cercurile imperialiste au încropit o nouă alianță militară, de data aceasta în Asia apuseană — în Orientul apropiat și mijlociu. Pe firma acestei alianțe stă scris: Pactul de la Bagdad. Acest pact cuprinde Turcia, Irakul, Pakistanul, Anglia și Iranul. Vorbind de hotărîrea luată de curînd ca S.U.A. să-și trimită reprezentanți permanenți pe lingă organizația Pactului de la Bagdad, primul ministru egiptean, Nasser, spunea, — pe bună dreptate — că aceasta însemnează alăturarea S.U.A. la acest pact. Lăsînd la o parte faptul că nimeni nu amenință aceste țări, orice om de bună credință își pune întrebarea: de cînd Anglia și S.U.A. s-au mutat în Orientul mijlociu?

Pactul de la Bagdad este una din alianțele militare care imperialiștii apuseni vor să înconjoare și să amenințe Uniunea Sovietică. Pe de altă parte, Pactul de la Bagdad este îndreptat împotriva intereselor naționale ale popoarelor arabe și urmărește să dezbine pe arabi. Imperialiștii americani și englezi nu pot ierta Egiptului, Siriei, Arabiei Saudite, Libanului — țări arabe — că nu s-au supus poruncilor și duc o politică națională independentă.

Pactul de la Bagdad a fost pus la cale cu consimțămîntul unor guverne, peste capul popoarelor. Este semnificativ, bunăoară, faptul că înaintea plecării la conferința de la Bagdad a primilor miniștri ai țărilor participante la pact, primul ministru iranian a fost sfătuit de un ziar „să declare deschis că în condițiile în care copiii din Beludjistan se hrănesc cu iarbă și în majoritatea regiunilor Iranului populația nu are un codru de piine, poporul iranian nu poate să aloce pentru scopuri militare nici măcar un dinar din veniturile realizate de pe urma petrolului”.

Înghițebarea militară de la Bagdad dăunează cauzei păcii și colaborării internaționale. Unealtă de vrajbă și ațîțare la război acest pact este urît și respins de popoare.

De la o săptămîină la alta

Succesele științei atomice sovietice

Un comunicat al agenției TASS, apărut în ziarele de duminică, anunță despre ultimele experiențe făcute cu arma termoneucleară (cu hidrogen) în Uniunea Sovietică. Îndeosebi cercetările au fost îndreptate spre experimentarea unor noi tipuri de arme atomice și cu hidrogen. Experiențele întreprinse au adevărat calitatea oamenilor de știință sovietici în această direcție. Ultima explozie de bombă cu hidrogen a fost cea mai puternică din toate exploziile de pînă acum.

Uniunea Sovietică este sîmțită de pregătirile și amenințările războinice ale cercurilor imperialiste din apus să fabrice noi tipuri de bombe cu hidrogen. Ea va urmări însă neîncetat, și de acum înainte, ca în cadrul O.N.U. să se realizeze un acord cu privire la interzicerea armelor atomice și cu hidrogen și la reducerea tuturor celorlalte tipuri de armament.

Criză de guvern în Franța

PARIS 29 (Agerpres) — Ședința din 29 noiembrie a Adunării Naționale franceze consacrată votului de încredere în guvernul Faure a avut un caracter furtunos.

După ce au luat cuvîntul alți deputați, la tribună, s-a urcat socialistul Depreux. El a criticat politica guvernului în domeniul economico-financiar și s-a pronunțat împotriva acordării votului de încredere guvernului.

A luat apoi cuvîntul Jacques Duclos, președintele fracțiunii parlamentare a partidului comunist, a cărui cuvîntare a fost ascultată de deputați cu mare atenție. Duclos a condamnat politica represiunilor coloniale în Africa de Nord.

Luînd ca exemplu alegerile trecute Duclos a arătat caracterul antipopular al sistemului de vot pe circumscripții mici și a declarat că guvernul sprijină în fel și chip pe adepții acestui sistem.

În încheierea dezbaterilor care s-au desfășurat înaintea votului, șeful guvernului, Edgar Faure, a rostit o scurtă cuvîntare. El și-a apărut cu tărie teza cu privire la necesitatea amînării oricăror dezbateri despre politica generală pînă cînd va fi rezolvată problema alegerilor parlamentare înainte de termen și a modificării sistemului electoral.

Adunarea Națională a refuzat să acorde votul de încredere cerut de Edgar Faure, cu 318 de voturi contra 218.

A 19-a aniversare a CONSTITUȚIEI SOVIETICE

de prof. univ. Eugen Rodan

secretar al Biroului Consiliului General A.R.L.U.S.

La 5 decembrie se implinesc 19 ani de la cel de al VIII-lea Congres extraordinar al Sovietelor care a adoptat în unanimitate legea de bază a Statului Socialist — unul din cele mai mărețe documente ale epocii noastre — Constituția U.R.S.S. Acest luminos document a înregistrat uriașele realizări obținute de popoarele sovietice sub conducerea gloriosului Partid Comunist al Uniunii Sovietice în construirea socialismului, și a consfințit victoria socialismului într-o țară care cuprinde a șasea parte a globului pămîntesc.

Intemeiată pe invincibila învățătură a lui Marx-Engels-Lenin-Stalin, Constituția Sovietică proclamă principiile care stau la baza orînduirii sociale și de stat al primului stat socialist al muncitorilor și al țăranilor. Cu deosebită claritate, articolul 3 al Constituției care spune că: „În U.R.S.S. toată puterea aparține oamenilor muncii de la orașe și sate”, oglindește profundul democratism al orînduirii economice a societății sovietice, orînduire economică întemeiată pe proprietatea celor ce muncesc asupra mijloacelor de producție.

Constituția Sovietică care asigură drepturi și libertăți democratice tuturor cetățenilor sovietici exprimă în același timp participarea maseilor de milioane ale poporului la conducerea statului. Numai omul eliberat de sub jugul exploatareii și asuprii, care trăiește într-o societate unde nu mai există capitaliști și mosieri, numai un astfel de om este pe deplin liber și egal în drepturi cu semenul său, numai un astfel de om se poate bucura din plin de drepturile și libertățile democratice.

Prin garantarea drepturilor și libertăților democratice, ca dreptul la muncă, la odihnă, la învățătură, libertatea presei, adunărilor, convingerilor religioase a căror exercitare este asigurată prin crearea

condițiilor și mijloacelor necesare. Constituția Sovietică confirmă în chip strălucit cuvintele marelui Lenin despre faptul că Puterea Sovietică e de un milion de ori mai democratică decît cea mai democratică republică burgheză.

Constituția Sovietică consacră însă nu numai eliberarea clasei muncitoare și a țăranilor, ci și siărîmarea unui sir întreg de alte robii milenare. Eliberarea femeii, egală în drepturi cu bărbatul, drepturile tineretului, egalitatea adevărată și frățească între națiuni, iată realizări minunate îndeplinite pentru prima oară în Uniunea Sovietică, înregistrate cu mîndrie de Constituția Sovietică, ca o afirmare a superiorității orînduirii socialiste.

Iată de ce Constituția Sovietică, care oglindește această superioritate, este atît de scumpă nu numai oamenilor sovietici, ci și oricărui om cinstit din lume. Farul democrației socialiste sovietice, ale cărei mărețe principii sînt consfințite în Constituția Sovietică, luminează drumul și viața popoarelor din țările de democrație populară, constituie înaltul model al democrației populare.

Popoarele țărilor de democrație populară — printre care și țara noastră — păsesc cu succes sub conducerea partidelor comuniste și muncitorești și cu ajutorul frătesc, internaționalist al Uniunii Sovietice, pe calea traducerii în viață a principiilor democrației sovietice. Pentru aceste țări, Constituția Sovietică este un adevărat program de construire a socialismului.

Poporul nostru care vede în realitatea înălțătoare de astăzi a Țării Socialismului propriul său viitor, este hotărît să dezvolte, sub conducerea Partidului Muncitoresc Român, realizările cu care se mîndrește, și să cucerească noi și însemnate victorii pe calea păcii și a construirii socialismului.

Fapte și MARTURISIRI

● Iranul este o țară vestită în țesutul covoarelor. Numai că aceste covoare se obțin cu prețul ruinarilor sanatare a țării și miilor de copii. În industria iraniană a covoarelor, peste 70 din 100 de muncitori folosiți sînt copii.

Mulțora din copii nu li se plătește nici un salariu, deoarece sînt socoliți ucenici, iar alțora, după o muncă istovitoare, li se dă un codru de piine și 15 smochine. Dealtfel în Iran chiar și muncitorii vîrstnici primesc un salariu atît de mic, că nu își îngăduie să mănince decît ierburî fierțe și scoici. Deputatul iranian Emad Torbai, a fost

nevoit să declare că a văzut oameni mîncînd lăcuste și ierburî. Venitul mediu pe zi al unui țaran deabia ajunge pentru a acoperi prețul unei pîini.

● Un corespondent al ziarului francez „L'Humanité”, vizitînd satele Saar și Goma din regiunea Van, scria: „De jur împrejur, grămezi de bălegar. Printre e e borcîie ca niște puțuri. Sînt casele țăranilor... Oameni și animale — măgari și care — stau laolaltă. Toate femeile umblă desculțe. Acești oameni nu au văzut niciodată șapca. Toți se hrănesc cu piine de mei și nu cunosc piinea de griu. Ei

nu au nici o idee despre radio, ziare și multe altele”.

Din 21 milioane locuitori cîți numără Turcia, 17 milioane sînt țărani. Dintre aceștia 12 milioane nu au pămînt de loc sau atît de puțin încît nu le ajunge nici pentru încropirea unei grădini de zarzavat pe lingă casă.

● În Irak, țară care are o populație de 5 milioane locuitori, nu există decît o singură maternitate. În orașe abia se găsește un medic la 6.000 de oameni, iar la sate, un medic la 30.000 oameni. Statul irakian nu se îngrijește de luminarea maselor muncitoare. Așa se face că în rîndul muncitorilor abia găsești cinci inși dintr-o sută care deslușesc slovele cărții. La sate este un lucru mare cînd vreun țaran știe să scrie și să citească

Satiră și UMOR

Parabola fiului risipitor

Azi, dragi cititori, vă voi istorisi parabola fiului risipitor și a vițelului gras.

A fost o dată — și este și azi — în raionul Zeletin (regiunea Birlad) un oficiu care, pe numele său întreg, se cheamă „Oficiul raional pentru achiziții și contractări de animale” sau mai pe scurt O.R.A.C.A.

Și veneau — și vin mereu — la acest oficiu, mulți țărani muncitori din comunele raionului, să predea vițele pe care le-au crescut și le-au îngrășat, potrivit contractelor încheiate. Că se aleg oamenii cu bună răsplătă, în bani și alte avantaje, pentru munca și grija ce depun crescând animale și păsări pe bază de asemenea contracte.

Și a venit acolo și țărănul muncitor Căldăraru Dumitru, din comuna Buda, și a predat mîndrețe de vițel, care cîntărea nu mai puțin de 248 de kilograme!

Apoi, după o săptămînă, a venit un om de la oraș, peșeme delegat al abatorului, și a zis el părintește, către tovarășul Căpitănescu Constantin, care e director acolo la O.R.A.C.A.

— Hai, fiule, să tăiem pentru muncitorii noștri, vițelul cel mai gras, cel în greutate de 248 de kilograme, pe care l-a crescut și l-a predat țărănul muncitor Căldăraru Dumitru din comuna Buda.

— Hai!

Dar, ce să vezi! Cînd puseră dinșii vițelul pe cîntar, nu mai cîntărea el 248 de kilograme. Într-o săptămînă, cît stătuse acolo la O.R.A.C.A., nehrănit și neîngrijit, slăbise bietul, de arăta acum ca o pisică. Și, vezi bine, fiecare kilogram pierdut din greutatea vițelului însemna bani buni, risipiți din punga muncitorilor. Așa că l-a întreat atunci omul, părintește, pe directorul oficiului:

— De ce oare, fiule, ești dumneata risipitor cu banii muncitorilor?

Și fiul risipitor de la O.R.A.C.A. n-a știut ce să-i răspundă lui.

Apoi a venit acolo și țărănul muncitor Vasile Neagu, tot din comuna Buda și a venit și țărănca muncitoare Predescu Romița, din aceeași comună. Dar au pierdut ei cîte șase și șapte zile pînă să li se primească vițele îngrășate. Și atunci, țărănul și țărănca l-au întreat, frățește, pe tovarășul director al oficiului:

— De ce oare, frate, ești dumneata risipitor cu timpul nostru?

Și fratele risipitor de la O.R.A.C.A. a ridicat din umeri, pentru că, de fapt, ce ar fi mai putut răspunde?...

C. CRISTOBALD
(după o corespondență de la Const. C. Predescu din com. Buda, raionul Zeletin)

CU ȚEPI...

Secția de drumuri și poduri de pe lângă sfatul popular raional Tg. Ocna întreprinde prost podurile din raion.

Așa poduri ce să zic,
Nu sînt bune de nimic;
Peste ele-n tot raionul
Trece numai... avionul.

...ȘI FĂRĂ

Gospodăria agricolă colectivă „Drum nou” din comuna Radu Negru, raionul Căldărași, și-a cumpărat un autocamion „ZIS”.

Văzuși, frăție, lucru mare!
Dar parcă nu e de mirare,
Că știi o vorbă mătăluță:
La așa „Drum”, așa „căruță”.

IGOR BLOCK

— Mi-am cumpărat o vacă, să-mi trăiască!
— În grajdul ăsta?... Nu prea cred!

(Desen de CONSTANTIN CIOSU)
— corespondent —

Nu s-ar putea spune că tovarășul Laurențiu Vladimir, bibliotecarul șef al bibliotecii raionale din Tg. Lăpuș, n-a dus muncă de teren. În primăvară, de pildă, a fost trimis să se ocupe de însămințări, în campania de vară, de recoltare, iar acum în toamnă, de arăturile adînci și de celelalte treburi ale campaniei. La gospodăria anexă a sfatului popular a stat de asemenea săptămîni întregi, ocupîndu-se de administrarea avuțului obștească. Numai de munca cu cartea, bineînțeles că n-a mai avut timp să se ocupe.

Dar iată că într-o bună zi i s-a năzărit tovarășului Jurcă, îndrumător cultural raional, dar... N-a apucat să-și termine cuvîntarea, pentru că răspunsul dat de tovarășul vi-

Bibliotecar-șef sau... administrator de livadă?

dință la sfatul popular raional. Așa sînt oamenii. Cum vād că lucrurile merg altminteri de cum ar trebui să meargă, se pun pe critică. Și unii ca tovarășul Jurcă, bunăoară, nu se sfiesc să critice chiar comitetul executiv al sfatului popular raional. Curată îndrăzneală. Auziți dumneavoastră să îndrăznească tovarășul Jurcă să spună că după cîte știe el, sarcina bibliotecarului șef nu este să păzească livada gospodăriei anexă ci să lucreze cu cărțile și cu cititorii. Multe ar mai fi vrut să spună îndrumătorul cultural raional, dar... N-a apucat să-și termine cuvîntarea, pentru că răspunsul dat de tovarășul vi-

cepreședinte Ștef a făcut să-i înghețe critica pe limbă.

— Bibliotecarul șef — să se știe — nu-i sub comanda secției culturale.

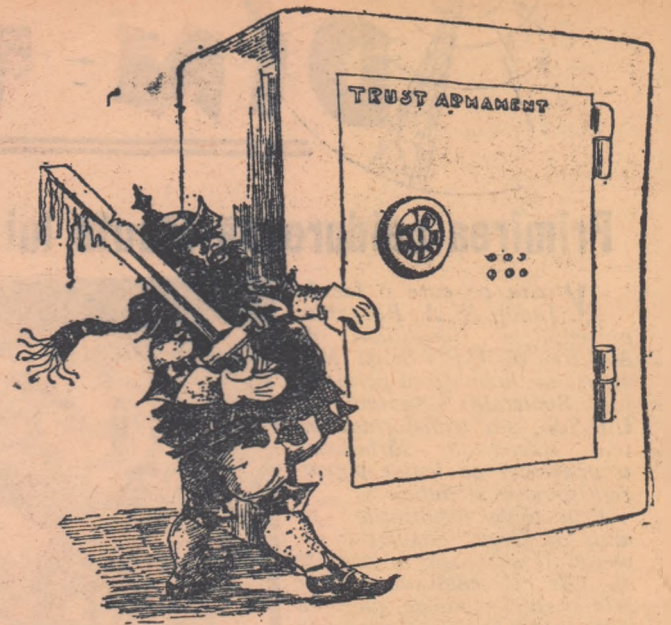
Și ca să-i arate tovarășului Jurcă că nu glumește de loc, adaugă hotărît:

— Și dacă te împotrivesți o să-l scoatem din muncă, iar sarcinile lui le vei face dumneata.

Cum s-ar spune, scurt pe doi. Lumină în problema bibliotecilor a vrut tovarășul Jurcă, lumină s-a făcut. Numai că lumina făcută de tovarășul vicepreședinte își are tîlcul ei. Și tîlcul ăsta nu-i de loc spre lauda comitetului executiv, căruia ar trebui să-i dea de gîndit faptul că raionul se află între codăși în concursul „Iubiți Cartea”.

C. MUNTEANU

Războiul rece...

(Desen de CIK DAMADIAN)

...paznicul trustului de armament

Chiaburii, între ei...

Chiaburii Bănescu Marin și Vasile Petre zis Ilie, primul din comuna Amărăști, raionul Caracal, al doilea din comuna Apele Vii, același raion, au fost judecați pentru sustragere cu rea credință de la predarea cotelor datorate statului.

Și s-au întîlnit amîndoi la tribunal.

— D-ta, neică Ilie, cît luai?

— Opt luni închisoare, neică Marine. Dar d-ta?

— Eu te-am întrecut. Am luat un an.

— Va să zică, față de mine,

în privința închisorii, ești... fruntaș!

— Sînt.

— Și mai zice lumea că noi chiaburii sîntem doar codăși.

— Lume rea, neică Ilie.

— Da, neică Marine, lume rea.

— Dar nu ți se pare că în tribunalul ăsta e prea cald?

— Da, e prea cald.

— Atunci, salutare! Eu mă duc.

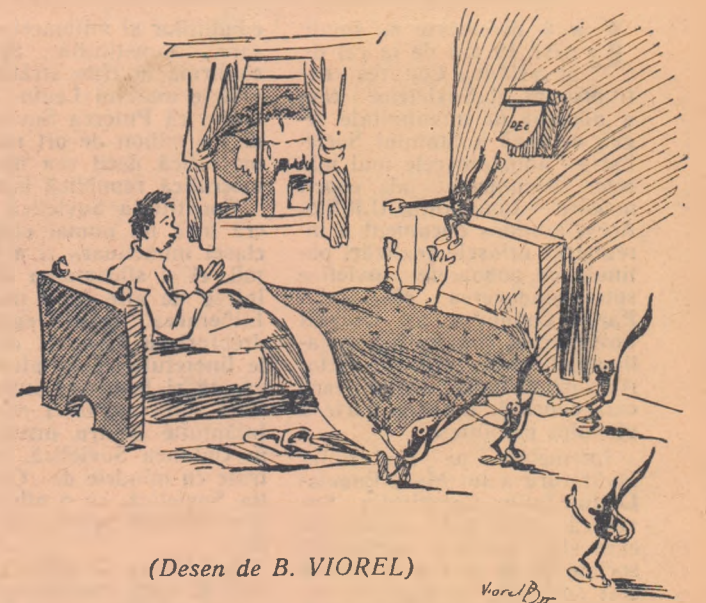
— Salutare! Mă duc și eu.

Și s-au dus amîndoi... la răcoare.

C. COSTACHE

Ce ție nu-ți place... griului nu-i face!

În unele comune țărani muncitori neglijează instalarea parazăpezilor pe ogoare și semănături.

(Desen de B. VIOREL)

GOSPODARUL: Stați! Ce faceți? De ce-mi luați plapuma?
GRIUL INCOLȚIT: — Ca să ne-nvelim cu ea, pentru că tu nu te-ai gîndit să pui parazăpezi.

(Desen de C. FLORIAN)

VINE IARNA

VEDENII

RECOLTE

MINGIERE

ACTIVITATE NEINTRERUPTĂ